

ע"פ 695/09/13 - וסים אבו חליל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

21 ינואר 2014

ע"פ 695-09-13 אבו חליל נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ

כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

כב' השופט אריה רומנוב

בעניין: וסים אבו חליל

ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד ח'לאילה ופארס מוסטפא

המערער

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד זוהר גיאת

פרקליטות מחוז ירושלים

המשיבה

פסק-דין

1. לפנינו ערעור על פסק-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' בן-דור). בפסק הדין מיום 3.7.2013, הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בארבעה כתבי אישום שונים. מדובר בהרשעה בעבירות של תקיפת שוטר והחזקת סכין; עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקיד; עבירה נוספת של החזקת סכין; וכן עבירת גניבה ועבירה נוספת של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין הרשעתו הוטלו על המערער 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל (מהם שלושה חודשים בחופף למאסר אחר). כמו כן, הושתו עליו עונשי מאסר על-תנאי למשך תקופות של שמונה חודשים וארבעה חודשים. הערעור שלפנינו מכוון הן נגד הכרעת הדין והן נגד גזר הדין.
2. בכל הקשור בערעור על הכרעת הדין, הרי שטענתו של בא-כוח המערער היא אחת: לפי הנטען, המערער הורשע אומנם בביצוע העבירות במסגרת הסדר טיעון, אולם הוא לא הודה בביצוען. נרשם אומנם בפרוטוקול הדיון, מפי בא-כוח המערער דאז, שהמערער מודה בביצוע העבירות. אולם בפרוטוקול הדיון לא נרשם שהמערער עצמו מודה כאמור. לא רק שהדבר לא נרשם בפרוטוקול, אלא שהמערער אכן לא הודה בביצוע העבירות. הוא לא היה צד להליכי המשא ומתן בין התביעה לבין סגורו הקודם. לפי הנטען, בית המשפט לא בדק כפי מצוות הדין אם אכן המערער מודה בביצוע העבירות ולא ציין את הדברים בפרוטוקול הדיון, כנדרש.
3. לא מצאנו מקום לקבל טענה זו נגד הכרעת-דינו של בית-משפט קמא. מכלול הנסיבות שהובא לפנינו מוביל למסקנה, שלפיה אין מקום לקבל את טענת המערער כי הוא לא הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו במסגרת הסדר הטיעון. זאת, בשל מספר טעמים:
4. ראשית, הגם שבערעור עצמו נטען כאמור שהמערער לא הודה בביצוע העבירות מושא האישומים השונים, הרי שלאחר שבא-כוחו הקודם של המערער הגיש תגובה לבית-משפט זה, תוך שצורף אליה פרוטוקול הדיון באחד מכתבי

האישום (מיום 15.1.2013), הסכים בא-כוח המערער בדיון שהתקיים לפנינו, שאכן בתיק זה המערער הודה. משמעות הדבר היא, שאין מקום לטענה הגורפת שהושמעה בערעור. המערער היה מודע והודה בעבירות שיוחסו לו לפי טענת בא-כוחו במסגרת אחד מן התיקים, וממילא קיים קושי בטענה הגורפת שלפיה המערער לא היה צד להליכי משא ומתן כלשהם, או שלא היה מעורב בצורה כלשהי בהסדר טיעון זה או אחר.

5. שנית, הובאה לפנינו כאמור עמדתו של סנגורו הקודם של המערער. עמדה זו הובאה בשני מכתבים נפרדים שהוגשו לבית המשפט. נכון הדבר, שבמכתב הראשון שצורף הייתה קיימת אי-בהירות באשר כל שנרשם בו מטעם סנגורו הקודם של המערער היה ש"הפרוטוקולים נשוא התיק דנן משקפים ומתארים את מהלך הדיונים בפני ביהמ"ש". אולם, אי-בהירות זו הוסרה בתגובתו השנייה של סנגורו הקודם של המערער, שהייתה מפורטת. צוין בתגובה, שהטענות שנטענו הן טענות "חסרות שחר". בכל הקשור ישירות לטענה שלפיה המערער לא ידע או לא הבין או שמא לא הסכים להסדר הטיעון, נטען על-ידי סנגורו הקודם של המערער שמדובר בטענה "זולה, שקופה ומגמתית". סנגורו הקודם של המערער גם ציין, לבד מן ההפנייה לפרוטוקול הדיון הנזכר, שגם המערער וגם אביו (שטען אף לפנינו) היו מעורבים במגעים בין הצדדים; כאשר אותו סנגור העמיד את המערער על הסיכונים והמערער "בחר בהסדר". מצב דברים זה והסבר מפורט זה מפי סנגורו הקודם של המערער, מעמידים משוכה גבוהה בפני המערער בטענתו בפנינו היום, שלפיה כביכול הוא לא הודה בעבירות שיוחסו לו.

6. שלישית, הודאת המערער לא באה אלא לאחר מספר דיונים רב, וגם זאת בשלבים ובמסגרת צירוף תיקים. גם סנגורו הקודם מציין בתגובתו, כי הדבר נעשה לאחר כ-10 ישיבות בית-משפט, שברובן נכח המערער. מכלול נסיבות זה, שמצביע על כך שמהלך הדברים לפני בית-משפט קמא בא על מנת לקדם הסדר מנקודת מבטו של המערער, מכביד אף הוא על טענת אי ההודאה של המערער בעבירות שיוחסו לו. כך בכלל וכך בפרט, בשים לב כאמור לעיל להודאתו המפורשת שצוינה גם בפרוטוקול הנזכר (ביחס לתיק הרביעי והאחרון).

7. רביעית, אין חולק כי המערער הופנה לאחר הכרעת הדין שניתנה בעניינו לממונה על עבודות שירות, ולפיכך ודאי היה מוחזר לו כי הדבר נעשה לצורך גזירת עונשו.

8. לבסוף, אומנם בתסקיר שירות המבחן לא נטל המערער אחריות על חלק מן העבירות, אולם, הוא מסר כי הודה במיוחס לו "על מנת לסיים את ההליך המשפטי, על מנת לזרז ההליך לאיחוד משפחות". גם אמירה זו סותרת את טענתו, כי לא הודה בעבירות המיוחסות לו בבית המשפט. אכן, מכלול נימוקים זה, כמו גם ההבדל בטיב הטענה - שונים הם מפסק הדין שאליו הפנה המערער ושניתן על-ידי הרכב זה בע"פ 5302-02-13 חן נ' **מדינת ישראל** (19.6.2013).

9. הנה-כי-כן, לא מצאנו בנסיבות העניין ומן הטעמים שפורטו לעיל בהרחבה, מקום לקבל את טענות המערער נגד הכרעת הדין שניתנה בעניינו, ודינה להידחות.

10. לא מצאנו גם מקום להתערב בגזר הדין שהושת על המערער. בא-כוח המשיבה הסכים במהלך הדיון שהתקיים לפנינו היום, שבהבניית הענישה כפי שמצאה ביטוי בגזר-דינו של בית-משפט קמא, נפלה טעות; אולם, מקובלת עלינו עמדתו שלפיה אין בטעות זו, המתייחסת למתחם הענישה, כדי עילת התערבות בעונש שנגזר על המערער. אכן, גם לאחר שנתנו את דעתנו על נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שפורטו בהרחבה גם על-ידי אביו, כמו גם לנימוקים של בית-משפט קמא בעניין זה, לא מצאנו מקום להתערב בעונש שהושת על המערער. העונש נגזר בשים לב לכך שמדובר

במספר תיקים שאוחדו, ותוך שחלק מתקופת המאסר נחפפה למאסר שבו נשא המערער אותה העת.

11. הערעור על שני חלקיו, נדחה אפוא.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים כפי הסכמתם, ותוודא טלפונית קבלתו.

ניתן היום, כ' בשבט תשע"ד, 21 בינואר 2014, בהעדר הצדדים.

אריה רומנוב, שופט

ד"ר יגאל מרזל,
שופט

גילה כנפי שטייניץ, שופטת